

U osnovnoškolskim danima napravio je svoje prve fotografije, a ta ljubav jačala je tokom srednje škole. Upisuje Poljoprivredni fakultet u Novom Sadu, ali i tamo druguje sa fotografijom. Od druge godine studja i narednih nekoliko godina vodi Agronom foto klub, a na Agronomijade, sportske susrete studenata, popularne među jugoslovenskim univerzitetima, ne ide kao sportista, već kao reporter. I po završetku svakog takmičenja, svakog događaja, priređuje izložbu.

Sarađuje sa „Glasom omladine“, njegove fotografije krasile su ilustrovale stranice „Poleta“ u to vreme ozbiljnog časopisa. Kao apsolvent deo je tima koji vrši ogled na jednoj živinarskoj farmi, zadužen za praćenje i fotografiju. Godine 1986. javlja se na konkurs u „Poljoprivrednik“. Pokazalo se da je ta godina bila presudna za njegov profesionalni rad. Izabran je između stotinak kandidata, koji su osim pismenog testa imali zadatak da naprave reportažu sa pijace. Po njegovom sećanju, bilo je i „umetničkih“ fotografija od njegovih, ali je bio jedan od retkih koji je odgovorio zadatku i u redakciju doneo priču u slikama. Tako Goran Mulić, danas urednik fotografije, zvanično postaje član lista „Dnevnik-Poljoprivrednik“ AD referentnog glasila za selo i poljoprivredu, sa tradicijom dugom 65 godina, gde ostaje do danas.

Ovaj majstor fotografije, za kojeg je priroda neiscrpna inspiracija, udružio je znanje stečeno na fakultetu i ljubav prema slici, uzlazno gradeći svoju krariju. Na tom putu pratila ga je i sreća. Jedan od glavnih mentorova bio mu je doajen fotografije Stevan Lazukić. On je presudio da na njegovo mesto u „Poljoprivredniku“ dođe adekvatna zamena, da ga poduci, prenese nešto od svog iskustva. Gospodin Lazukić je insistirao i na Goranovom učešću na Međunarodnom festivalu fotografije „Paunovo pero“, gde je njegov pulen za četiri - pet godina učešća osvojio najviše nagrade. Imao je sreću da su ga uvek podržavali i uvažavali glavni urednici i direktori, koji su cenili fotografiju, ali i njegov rad. Imao je sreću i da mu laborant, u vreme analogne fotografije bude Zlata Vislavski, vrhunska u obradi fotografije, besprekorna u njihovom arhiviranju. I to u vreme kada se sve radilo ručno.

Prvi fotoapart bio mu je nemačka Beretta. Potom Minolta, pa Nikomat, koji je dobio, ali je problem bio što su za njega bili skupi objektivi, a nije imao mogućnosti za one najbolje. Kasnije je, kao i svi u „Dnevniku“ prešao na Canon. Prvi Canon F1, kupio je polovnog od prodaje Nikomata i Rollei-a, kojeg dobio od oca. Zatim je od redakcija časopisa „Poljoprivrednik“ za koji je radio dobio sasvim dobar CANON FTb, i sa njim radio sve dok „Dnevnik“ nije počeo da menjaju opremu i prešao na Nikon, sa kojim radi i danas.

Kaže da je savremena tehnologija donekle olakšala proces fotografisanja, dozvolila veći broj snimaka, ali da je odnos prema fotografiji za profesionalce ostao isti. Najveće zadovoljstvo pričinjava mu finalni proizvod - kada vidi fotografiju sa kojom je zadovoljan. Kada

se objavi da je korektno odštampana i da odgovara tekstu.

- To je važno, jer radim u „Poljoprivredniku“, redakciji gde su svi posvećeni poslu. Svi vredno rade i svi vole svoj posao. Osim toga osećam odgovornost prema sagovornicima, koje većinu poznajem od ranije - objašnjava Goran.

Najteži trenutak u karijeri smatra onim kada je shvatio da je crno-beli film, iz jednog aparata, sa snimcima sa juga Srbije, dao izvrsne fotografije, a onaj drugi, sa kolor fotografijama ni jednu. I danas je siguran da je to bila greška onih koji su razvijali dijapositive. Još teže mu je palo što nisu priznali da su pogrešili. Nasuprot tome, nijedan trenutak ne može da izdvoji kao najlepši, jer činjenica da ceo život radi ono što voli, i sa ljudima koji cene njegov rad, za njega je više nego dovoljno. Tako kaže Goran Mulić ne odvajajući se od fotoaparata, uživajući da slika za svoju dušu.

Ko je Goran Mulić?

Fotograf sa velikim „F“ profesionalno. Privatno suprug jedne Ljilje i otac jedne Isidore. Čovek koji uživa da je u pokretu. Koji voli da beleži sve što se dešava napolju. Dugo godina građen autoritet dozvolio mu je da radne fotografije, posebno one sa sastanaka u zatvorenom prostoru, zabeleži neko drugi.

- Ono što sam radeći za „Poljoprivrednik“ video sigurno ne bi mogao da sam bio na nekom drugom mestu. Govorim iz srca. Posao mi je omogućio da vidim i obiđem sve krajeve Jugoslavije, sada Srbije, do kojih obični putnici, turisti ne mogu da dođu - dodao je gospodin Mulić, koji razmišlja da posle nekoliko godina pauze priredi samostalnu izložbu. Materijal ne manjka. Ni ljubavi, a ni energije, iako je tri godine do penzije. One zvanične, s kojom se njegov nemirni duh nikada neće pomiriti.

